Přimáčklo mě to k židli a snad poprvé v životě mi ze zpěvu běhal mráz po zádech. Ta holka zpívala z pódia písničku o stromu a byl to můj první kontakt s trampskou písničkou živě.

Kontakt zprostředkovaný už jsem za sebou měl. To jsme byli "malované děti", rohlík stál 30 halířů, v Olomouci se rozjížděla Porta, Trapsavec se chystal na svůj šestý ročník a na Chartě 77 ještě nestačil oschnout inkoust. Bolševik se držel pevně v sedle a někde v Kanadě (samozřejmě, že v té České) jsme zpívali Jenoféfu, Slabocha Bena a o trampských písničkách jsme jen mlhavě cosi tušili. Zpívali jsme a kdyby nám někdo řekl jméno Kapitán Kid, bylo by pro nás stejnou exotikou asi jako Old Shatterhand.

Kdyby mi tenkrát nějaká sudička předpověděla, že Trapsavec rozkrojí šestadvacátý díl svého pokračování, že budu sídlit v Praze, z původní Porty budou festivaly tři a co všechno přinese a odnese čas - asi bych nevěřil. Kdyby mi prorokovala, jak blízko písničkám budu, nevěřil bych určitě. A v žádném případě bych nevěřil, že ta holka, která tenkrát tak krásně zpívala, bude pro mě víc než jen zpěvačka Čita a že s celou kapelou, která si pořád říká Ozvěna, zažiju společný kousek života. Nevěřil bych, že se s Kapitánem Kidem budeme rádi potkávat z oka do oka.